

1.

Mi lehet az udvari bolondok munkaköri leírásában?
 Mi lehet szakszervezetük legfőbb célkitűzése?
 Mit írhatnak sírkövekre lenyakztatásuk után?
 Avagy foglalkozunk konkrétan, szalonképebb és egy-
 szerűbb kérdésekkel?

2. Előéletem

Akasztott ember még nem voltam. Vagy mégis? Igen, Hévízen, a súlyfürdőben! De voltam a klinikai halál állapotában 1944 végén, amikor megszülettem, és szülőapám (egyben szülőorvosom) a kutacsaim közé adott injekcióval visszahozott az életbe, majd gyorsan meg is keresztelt ékes magyar nyelven (!), mielőtt visszaszöknék a másvilágra. Ez volt az első hazardírozásom, de nem az utolsó. A főváros romokban hevert lábaimnál, mikor meglátott; én meg hamarosan a légópincét választottam, hogy ne is lás-sam. Másoknak számolják az üdvlövéseket, ha világra jönnek, nekem számolatlanul löttek. Én anyám hasában, ő meg apámmal a fűben hasalva „élvezhettük” Óhatvan eltűnését a föld színéről. Ehhez képest felhőtlen gyermekkorom volt 1956-ig, amikor is berendezkedtünk a fürdőszobában, mivel néhai szobaablakaink keretei nemigen tartották szobahőmérsékleten a szobahőmérsékletet. Naponta meleg kenyeret kaptunk a házbeli péktől, így csak olyankor bújunk elő a fürdőkád mellől, ha szovjet katonák fegyvert kerestek ágyaink alatt. Ötemeletes KIKK-házunk társbérloői közül senki nem halt meg ugyan, de mikor vége lett a „rendcsinálásnak”, még épp elég nyomát láthattuk a „tisztogatásoknak”.

Öt év múlva tehát nem tévedésből vettük fel sötét ünneplőnként október 23-án a szerzetesi gimnázium aznapi

A király figurája élettelenül lóg ki az udvari bolond zsákjából. Már nincs szüksége a királyra, aki énjének játékaival uralkodik az ember felett, és így rabságban tartja. Az Udvari Bolond zavartalanul és boldogan megy útján egy meghatározatlan jövő felé. Fényesen ragyog felette a gondolat villáma, amely spontaneitást és meglepetéseket ígér.

Évszázadok óta tarka ruhájáról lehet felismer-ni az Udvari Bolondot, mert csak a bohócruha védi meg attól, hogy akaratán kívül bolonddá váljon. Tudatosan választotta tehát ezt a ruhát.

Kovács Tádé

Mi vagyok én?

„Esetemtanulmány”

előadásaira, nem véletlenül énekeltük el magyarul a himnuszt, s imádkoztunk rózsafüzért tanítás után a kollégium kápolnájában az 56-os halottakért. Ezért márciusban ki is csaptak közülünk kettőt az ország összes középiskolájából. Négy tanárunkat pedig elmozdították: kit a rendből, kit az épületből, kit csak aktív státuszából. Már akkor rá kellett volna jönnöm, hogy az élet nem habos torta. Nem jöttem rá. Úgy volt, hogy én leszek a harmadik kicsapott az osztályból, de végül eszébe jutott némelyeknek, hogy kivételesen nem én kezdtem el a himnuszt, hanem maga a tanár. Mielőtt ügyem így nyugvópontra került volna, szegény jó apám elment mindazon magas poszton ülő zsidó kollégáihoz, akiknek az életét annak idején katonarvosként megmentette a Szentendrei-sziget munkaszolgálatosai közül. Nehezebbre esett, hiszen sosem kért semmit olyasmért, amit keresztény kötelességének érzett, de a fiáért megtette. Úgy tűnt végül, hogy potyára. Hiszen a tanár követte el a „bünt”, nem én.

Végül is leérettségiztem, öt nyelvből jelesre – a magyart kivéve. Ez a négyes, mivel az önképző-kör elnöke voltam, elég szégyen volt, de nem vágott földhöz. Az esztergomi teológia felvételijén Madách szavaival „nyomorú fajnak, gyáva nemzedéknek” tituláltam az ott ülő professzorokat, és eredményesen, mert ijedtükben fölvettem. Két évvel utánam Harrach Pétert is fölvettem, Balás Béla püspök négy évvel járt fölöttem. Könyvbizományosként nem-hogy hasznot nem hozott tevékenységem a főiskolán, de még rá is fizettem a „boltra”. Mivel a hiányzó összeget befizettem, tovább „táncolhattam a kötélén”. Botrányt mindössze egyszer okoztam, midőn a „Midőn e szószerke” kezdetű Kossuth-körmondat 27 variációján nem tudott szórakozni a rektor, s nyilvánosan meg kellett követnem mindazokat, akiket – úgymond – hazafias érzésében sértett a bohózatot. Mivel megtettem, ezúttal sem gurult le a feje az udvari bolondnak.

Pappá szenteltek. Balassagyarmaton, egy papi gyűlésen remegő lábakkal ugyan, de ellene mondtam a bíborosnak, aki megpróbálta elrettentő példaként buta makacsságnak beállítani előttünk atyai jó barátom, Thiry István helytállását, mellyel a börtönből kiszabadulva ott folytatta az államiak által rosszalott ifjúságnevelő munkáját, ahol abbahagyta, mikor elhurcolták érte. Volt professzorom — legnagyobb bosszúságomra — „megvédett”, mondván: „Ne haragudjon Excellenciád, a káplán úrnak sok esze van, csak rossz tartóban.”

A papi bebörtönzések ideje lejárt a Helsinki-okmányok aláírása után. Az államiak saját püspökeinkkel dobáltattak bennünket állomáshelyről állomáshelyre, ha valamelyik „tűlbuzgó” paptól féltették a szocializmus bástyáit. Így helyeztek el ifjúsági hittan miatt hat hónap után Budáról Esztergomba, majd másfél év múlva onnan tovább Érsekvadkertra. De már hatéves angyalföldi szolgálatom alatt is végzalták egyetemistáimat, s felhívták a figyelmüket a veszélyre, ha netán államellenes iratokat csempésznék a szekrényeikbe, s egy-egy házkutatás alkalmával azokat náluk találnák meg. Érsekvadkertra meg egyenesen az állam és egyház közti jó viszony veszélyeztetését olvasták a fejemre, és lelkipásztori bölcsességemet kérdőjelezték meg, amiért felnőtteknek háznál bibliaórákat tartok. Megkérdeztem a kiküldött hivatalnokot, hogy ő lelkipásztor-e, s mivel megvallotta, hogy nem, kértem, hogy bízva rám a lelkipásztori szempontokat, amelyeknek a Bibliához kell igazodniuk. Abban meg az van megírva, hogy még a háztetőkről is hirdetni kell az evangéliumot, én meg onnan még nem hirdetem, tehát nemhogy vissza kellene fognom magam, hanem inkább lemaradásban vagyok.

Hogy Érsekvadkertről is tovább hajtsanak ezért, azt már nem vártam meg, hanem magam kértem püspökömet, hogy helyezzen el mielőbb a faluból, mielőtt szerelmet vallanék egyik növendékemnek, akibe belezúgtam, de ő még nem tudja. Most az egyszer késlekedett a püspök, én meg szerelmet vallottam, és kosarat kaptam. Ennek a szerelemnek a kohójában írtam meg disszertációm az érények dialektikájáról. (Alcíme: Két szélsőség között párjával jár az érény.)

Visszaküldtek Angyalföldre, de hogy miért, azt nem köztölték volt főnökömmel. Közöltem hát én. Így kerültem egyházilag „betegszabadságra”. Betegségem annyi volt, hogy szüzességi ígéretem ellenére nősülési szándékaim támadtak. Az efféle betegségnek nem tesz jót az anya szoknyáján ücsörgés, elszegődtem hát a Boy Szolgálathoz bérelszámolóknak. Özvegy anyámnál laktam, az ő kosztját ettem, ahhoz járultam hozzá magas fizetésemből. Legelső fizetésemet megpróbáltam megosztani a régóta ott dolgozó hölgyekkel, akik vagy egyötödével kevesebbet kerestek nálam, mivel iskolázatlanabbak voltak, ha ügyesebbek, tapasztaltabbak is. Nem fogadták el.

Reggelente munka előtt gyóntattam, miséztem a helyi kápolnában. Esténként jártam a lakásokon folyó bibliakörökbe, melyeket még angyalföldi káplán koromban szerveztem, s azután sem hagytam el, hogy vidékre tettek, hiszen valamire a szabadnapját is használnia kellett az embernek. Bibliaköröim résztvevői nagy számban jártak Zuglóba misére. Én is bekapcsolódtam az onnan szerveződött hatalmas karitatív tevékenységbe: a magam részéről gyerekkörzést és családi házépítéseknel culágerkordást ajánlván fel szabad időmben.

Hogy effélékre fordítható szabadidőm növekedjék, ott hagytam a bérelszámolást, és elmentem segéd munkásnak egy TSZ-melléküzemágba. Voltam udvarsöprőgető, bokorirtó, raktártakarító, trafóágy-mosó, kazántisztító, végül kazánpiszkító lettem: fűtő. Mindenhol szerettem lenni, mindenhol szerettek, pedig volt, hogy csupa köztörvényes börtönviselttel dolgoztam egy brigádban. Ám ezek az állások

meg-megszűnőgettek. Hol azért, mert elvégeztük a munkát, hol azért, mert nem. Ha üresen hagyták a MIL-lapomon a jutalom rovatot, megsértődtem, de volt olyan „smucig” főnököm is, aki elkövette ezt a sértést. Mindkét kazánfűtői tanfolyamot nagyon élveztem. A sok human tárgy után megcsapott gimnáziumi éveim reállal vegyes levegője.

Telt-múlt az idő, elmúlt a bánat, új szerelem jött. Abba hagytam a misézést. Kihirdettem, hogy most átülök az ol-tár túlsó oldalára, mivel a római egyházban a VI. és a VII. szentség ütközik. Vidékre mégis elhívtak néha helyettesíteni. Vittem magammal menyasszonyomat. A „rosszhírű” vénasszonyok drukoltak nekünk, hogy mielőbb fölmentést kapjunk Rómától. Anyám albérltet talált nekem. Meg tudtam fizetni, s még a 25 szál rózsára is futotta, amikor párom annyi éves lett. A polgári és közösségi esküvőre csak kettőt hívtunk: boldogot és boldogtalant. El is jöttek, ünnepeltek velünk.

Ezután párom elhagyta az imát, a templomot, a közösséget, a barátóit, végül engem is. Beadta a válókeresetet. Én a békéltető tárgyaláson megpróbáltam békéltetni, sikertelenül. Cukorbeteg lettem a váláskor. Bánatomat karitatív munkába ölttem. Bekapcsolódtam a Katolikus Alkoholistamentő Szolgálatba, és halála előtt átvettem Szabó Jánostól, a narkósok papjától a hetente összejövő devicsopi (deviáns csoport) vezetését a Mikszáth téren.

Aztán leköltöztem Dél-Magyarországra. A narkós esetmegbeszéléseken ugyanis megismerkedtem a zsbriki kal-lódó missziót vezető református lelkész házaspárral. Ők kértek fel a narkósokhoz rehabilitációs lelkésznek Tolna megyében. A drogosokkal voltam havonta három hetet 24 órán át. A negyedik hét szabadnapjait anyáskámnál töltöttem, és pesti bibliaköröimmel. Ezekben született a „kérdézzük meg önmagunkat” módszerem — a budapesti iszákosmentőben pedig jelen házasságunk gondolata és érzelmi alapja. Párom akkor már, mint egyetemista, éveken keresztül tanulmányozta a misszió munkáját addiktológiai gyakorlatként, sőt ebből írta szakdolgozatát is. Én meg Zsibriken szénaraktár közben leestem 3 méter magasról, és karjaimat törtem.

Beám kétszer is meglátogatott a kórházban, s ott gipszben, pizsamában ellenállhatatlannak érezvén magam, megkértem a kezét. Ő Tatabányán született. Itt is dolgozott 2004 őszéig. És „szállította” Szőlőtő nevű, „éljünk józanul klubunk” számára az alkoholistákat 1993-tól. A klub ma már egyesület. De továbbra is társadalmi munkában működtetem hetente. Tatán élünk három általános iskolás gyermekünkkel.

Nyolc év után megérkezett Rómából a fölmentésem. Megesküdhetünk templomban, gyónhatunk, áldozhatunk, de én még annyi egyházi munkát se végezhetek, mint bármelyik nyájas olvasóm. Ez azért nem ver le. Rengeteg templomon kívüli tevékenység adódik, akár itt a városban is. Tanítottam filozófiát a helyi nyugdíjas főiskolán. Igaz, kicsit többet költöttem a fénymásolatokra, fóliákra, könyvekre közben, mint a tiszteletdíjam, de családom hozzá van szokva az ilyesmihez. Párom is főleg rokonokat, barátokat, kollégákat, szegény embereket gyógyít, s tőlük nem szokás pénz elfogadni. Mostantól Pesten dolgozik a „TÁMASZ”-nál, ahol még annyi mellékes sincs, mint itthon. Sebaj, piknik alapon csaptunk hatalmas lagzit, de szesz nem volt, mivel a násznép egy része gyógyult alkoholistákból állt.

3. A jelen helyzet

Mind az öten jó kedéllyel és étvágyal rendelkezünk, s eddig még sosem éhezünk. Kenyérkereső munkát is itt talált nekem kis feleségem, a városban. Köszön is minden szembejövő, ha kerékpárommal átszelem a várost. Vagy a templomból, vagy a klubból, vagy a nyugdíjasoktól, vagy az iskolákból ismernek minket, ahol szenvedélybetegsé-

get megelőző osztályfőnöki órákat tartottunk stb. Eddigéle nem kellett Pestre járnom. Mentálhigiénés csoportvezető vagyok a KEMŐIO-nál. Ahogy szeretem a szenvedélybetegeket és a gyerekeket, úgy kedvelem a régebb óta fiatalokat is (öregék nincsenek!). 13 éve vagyok náluk.

Főnököm elintézte nekem, hogy szakirányú végzettségűnek számítsak. Kreditpontokra már nincs szükségem a korom miatt, de nagy elánnal járok mindenféle továbbképzésre, személyiségfejlesztőre, szupervízióra. Van úgy, hogy előadást is kérnek tőlem. Beszámolóimmal sem szoktam elaltatni a hallgatóságot. Mióta lehet, efféle pályaműveket is írogatok, általában díjazják, amit csinállok. Csoporttervezetekre igyekszem a folyó ügyeken túl valami tartalmat, vagy valami megmozgatót vinni. Évfordulókat, névnapokat tartok. Okleveleket írok az ünnepeleknek. Heti 4+2 előadást, felolvasást tartok, tartunk a két épületben. Ezekre egynél kevesebb arcképet, térképet, illusztrációt nem szoktam falra akasztani, de van hogy tucattal is többet, hacsak lehet, színesben, föliratozva.

Szégyellem, ha egy héten legalább kétszer nincs személyes szavam mind a 160 emberhez, és a dolgozókhoz is, de van úgy, hogy ez többször is sikerül. Nem emlékszem senkire, aki utált volna. De majdnem mindenki kifejezésre juttatja, hogy kedvel. Nem vagyok markáns főnök, de lehet mellettem dolgozni, lélegzetet venni, élvezni a munkát, az embereket, az életet. Azt tekintem csoportunk fő feladatának, hogy jó légkör legyen a házban. Azon vagyok, hogy az adminisztráció a legszükségesebbekre korlátozódjék. Átfésültem kollégám munkáját a mentálhigiénés protokollról. Írtam egy lapot intézményünk filozófiájáról. 56 pontos etikai kódexet szerkesztettem.

Szeretek dolgozni, szeretek másokat békén hagyni, szeretem a jó ötleteket, elfogadom és artikulálom azokat, akárkitől jönnek. Most például miniszterünkől jött egy ötlet arról, hogy 2005-tel megszünteti a mentál-csoportvezetői státuszt, hogy így megtakarítson és elkülönítsen egy csomó pénzt egy új csoport felállítására. Az Országgyűlés elfogadta az ötletet. Én is elfogadom. Érdekes ötlet. Egy időben vívmánynak tűnt e státusz felállítása. Számomra roppantul testhez álló. De pénzből élünk. Hosszú éveken át a fizetésünkön kívül nem láttunk pénzt a csoport munkájához. Mégis működünk. Mentális részünk ugyanis láthatatlan, és csak járulékosan szorul anyagiakra. A vadgesztenyegyűjtésből befolyt összegek elfogytak, s megjelentek új források, összegek. Anyagokra, utazásokra futotta, és még mindig futja. Rokkantsnyugdíjam mellé szép fizetést kapok. 2004. december 31-ével lejár a fél-évenként meghosszabbított szerződése.

Körülnéztem a városban. Azt tapasztaltam, hogy nyugdíjasnak még fiatal vagyok, aktív dolgozónak már vén. Besorolásom (F13) szerint túlképzett vagyok, a munkakínálat szempontjából képzetlen. Mi vagyok hát? Mi vagyok én? Egy rokkant családapa, aki talán hozzá tud járulni a telefonszámlához? Egy levitézlett munkatárs, akinek még végkielégítés se jár? Egy udvari bolond csapatnak hirtelen elgurult feje? Egy kötéláncos, aki beleesett a Niagara-ba? Értem én, hogy ha meg kell szüntetni valamely státuszokat, akkor a mentálhigiénés csoportvezetőket kell megszüntetni mint legkisebb csoportéit, amiknek a vezetését legkönnyebben tudja ellátni az igazgató, esetleg egy megbízottal, ha szükséges. Megáll a lábán a csoport, hiszen megállt a miénk is, mikor GYED-en voltam a nagylányunkkal. A megbízott csoportvezető megkapja a kellő jogosítványokat, és ha elég szerény, elég ügyes, primán meg is tudja majd oldani! Ha az igazgató váltogatja a megbízottakat, mondjuk évente, akkor még színesedik is a paletta. Jobban összekapja magát az illető, ha egy éve van csak tervei megvalósításához! Csupa előny. De azért vannak hátrányok is.

4. És ott belül?

Nem tudom, hogy be tudok-e ülni abba az irodába, amit a pénzünkől fölállítanak majd. Lehet, hogy nem is kapnak utánam. Fialatabbat, invenciózusabbat keresnek rá. Jól teszik. Mielőtt igazgatónk behívott a szobájába, leültem, és kezembe adta, elmagyarázta, mit találtak a módszertaniak az Interneten, épp kint járt nálunk egy újságíró. Azt kellett leírnia, hogyan vélekedünk hárman arról, milyen elhelyezkedési nehézségekkel küzdenek a friss diplomások.

Akkor ötlött az eszembe, amit részben meg is tudtam fogalmazni: hogy milyen furcsa társadalom az, amely kifacsarja az emberből az utolsót is, egyre messzebb tolva a nyugdíjkorhatárt, miközben a friss erőket parlagon heverteti, s ezeket annyira hozzászoktatja a lődörgéshez, hogy mire munkát kapnának, addigra már nem is akarnak mást, mint lődörögni. Nyilván van kivétel, nyilván sok a kivétel, de a tendencia akkor is rettentő. És ha ezt következetesen végiggondolom, csak örülhetek a miniszteriális ötletnek.

De nem örülök. Nem minden kollégám olyan vén, mint én. Azoknak végkielégítés is jár. Nyugdíj viszont még nem. Vajon hová mehetnek azsal a diplomával, ami pont erre jó, s ami most az egész országban megszűnik? Túrják ki a kevésbé képzett csoporttagokat? A mi csoportunkban mindenki mindenféle iskolával rendelkezik! Kit akarhatnék kitérni a helyéről? Milyen alapon? Milyen eséllyel? És sorstársaim kit túrjanak ki? Honnan? Vajon az új hivatal fel tudja szippantani a most utcára kerülőket? Vajon ahhoz elég lesz az eddigi végzettség, vajon az az iroda hasznosítani tudja az eddigi tapasztalatokat? Vajon ugyanavval a kedvvel tudnék én ott dolgozni, mint itt?

Eltelt egy hét, és én dolgoztam tovább, mint eddig. Hol van még január 1-e! Mennyi lehetőség nyílhat még előttem addig! Tavaly feleségemnek dupla fizetést, nekem hasonló állást és szolgálati lakást kínáltak Veszprémben. Kézzel-lábbal tiltakoztam. Engem ebből a házból már csak lábbal előre lehet kivinni – mondtam. Ennyire biztonságban éreztem magam, ennyire jó volt a közérzetem. Ennyire nem fülött a fogam ahhoz, hogy pályakezdő fiatal legyek 59 évesen. És barátságokra tegyek szert egy vadidegen városban.

Aztán pofára estem. Még egy negyed év, és örülhetek, ha Veszprém messzeségében találok valami kis aktatologató nyugdíj-kiegészítést. Végigkérdeztem a papokat, a tanügy, egészségügy, szociális szférában, akit tudtam, a városban és kívül. Nem biztattak túlságosan. Készülnek bizonyos intézmények létrehozására néhány év múlva. Néhány év múlva kijárják a gyerekeim az iskolát, elhelyezkednek prima állásokba, és élvezhetem busás öregkori nyugdíjamat! Vagy nem?

Szóval eltelt egy hét, és bennem megpattant valami. Ültem a kerékpáron, gurultam befelé. És egyszerre csak elkapott valami „depi”: „Hallod-e te, pasas!”, mondom magamnak. „Hová kerekezel te olyan vidáman? Azt hiszed, hogy szükség van ott bent rád? Meddig? Januárig? Januártól biztosan nem! Erről hamarosan nyomtatott miniszteri papírod lesz! Hé! Miből gondold, hogy addig másként van? Nincs rád szüksége a világnak! Megtúrt személy vagy. Jobban teszed, ha ezt vésed abba a naiv kis koponyádba! Szállj le a magas lóról, a kutyának se kollesz! Mit gerárod magad itt, mintha számítanál valaminek? Ki vagy te, mi vagy te? Egy nagy senki! Egy rakás szerencsétlenség! Engedd el a kormányt, és szaladj egy kamion alá, amíg nem késő! Kolonc akarsz lenni a tied nyakán? Túl sokat eszel, túl keveset hozol a konyhára! Januártól biztosan keveset!”

Megborzongtam, mert ezek teljesen logikátlan gondolatok voltak. Eddig sem a miniszter kedvéért jártam be dolgozni. Ha ez tán is be akarok jönni, és nem keresek pénzt

máshol, mindenki szeretettel lát majd, mint a többi helyen, ahol ingyen működöm. A családomnak hány helyről *nem* viszek haza pénzt, ahol dolgozom, mégis támogatnak, mert érzik, hogy jó, hogy fontos dolgot csinállok. És ezen a helyeken is hányan várnak, mert hasznos, netán fontos is vagyok számukra! De ha senkinek, Égi Apácskámnak akkor is!

Hol az én hitem, reményem, szeretetem? Egy Kőkény Mihály semmivé tudja foszlatni?

Az utóbbi gondolatok sokkal logikusabbak voltak, de azért amazoknak is van belső logikájuk, és jó, ha egy keresztény ember, egy lelkipásztor, egy mentálhigiénés tisztában vele, miket éreznek ilyen helyzetben a többiek, főként, ha kevésbé szilárd az istenhítük, kevésbé megértő a családjuk, mint nekem!

5. Happy end?

Rendbe jöttem. Kicsit lassabban, mint máskor. Miért? Mert másfajta gödörbe pottyantam a kötelemről, mint eddig. Az eddigi pottyánásokra számítani lehetett. Volt bennük szerepem. Olyan magatartásformát tanúsítottam, amilyenek az akkori környezetben tudni lehetett hátrányos következményeiről. Azokat vállalni is tudtam. Most azonban olyasmi történt velem, amiért semmit nem tettem. Nem a magatartással volt baj, hanem a létezésemmel. Nem elbocsátottak az állásomból, hanem megszüntették az effajta állást a hazámban. Kiestem a létből. Kétnapos koromban még nem tudtam felfogni. Most azonban igen. Egy hébe telt, míg hozzászórtam a gondolathoz, és elengedtem a problémát. Amint megszűnt a görcs, megoldódott a probléma is.

Az alapellátó igazgatónöje visszatért egyéves betegszabadságáról. Hallott a problémámról. Az értelmi fogyatékosok napközijének vezetőjétől, akikkel gyakran átmentem névnapot köszönteni, udvari bolondnak azután is, hogy intézményünk elszakadt a várostól, és a megyei Önkormányzathoz került. Slendriánságom, mellyel figyelmen kívül hagytam ezt a fontos adminisztratív lépést, meghozta gyümölcsét. Két telefonhívás, egy személyes beszélgetés, és máris mentálhigiénés munkatárs lettem a városi alapellátónál. Próbaidőmet letöltöttem – boldogan. Hétfőn és kedden a hajléktalanok nappali melegedőjében és éjjeli menedékhelyén vagyok. Havi egy hétvégén ügyelhetek is náluk, ha kell. Szerdán az idősök Kocsi utcai napközijébe, pénteken a Petőfi utcaiba, csütörtökön az értelmi fogyatékosok napközijébe járok. Végzem a dolgom, mint eddig. Egyéni beszélgetések, csoportfoglalkozások. Nincs vezetői, meg ágy melletti pótlék. De csoportvezetői gondok sincsenek! F13-as maradtam. Azt folytathatom, amihez egy kicsit már értek. Kezdem megismerni azokat, akiket eddig inkább csak látásból ismertem. Hiszen eddig is be-belátogattam hozzájuk. A régi hajléktalanszállónak pár hónapig vezetője is voltam. Csak nem bizonyultam elég „vasöklűnek”.

Hogy érzem magam, mint 60 éves pályakezdő „fiatal”? Szeretem az ellátottakat, szeretem a kollégáimat. Segítenek tipegnem a kötélén. A család megnyugodott: apának van állása. Minap telefonált volt kolléganőm, hogy elhozhatom a MIL-lapomat a régi helyemről. Kerékpárom otthonosan horkantott, amikor bekötöttem szokott helyére. Szememből pedig kipördült egy könnycsepp. Biztosan a hidegtől. Köszönöm, jól vagyok, egyensúlyom helyreállt. Örülök az új helyemnek, mint bolond a sipkájának. (Természetesen udvari bolond!!!)

6. Cirkuszporondra illő epilógus

A miniszter már nincs a helyén, az országgyűlés még van valahol. Igazgatóm nyugdíjba ment. Kolléganőm visszaperelte magát a helyére. Az én volt helyemen pedig egyik beosztottam van, egyelőre megbízott vezetőként. Nem nagyon élvezi. A szociális szférában dolgozó nők kissé lelkizősek. Lelkizős főnöknék lenni pedig skizofrén állapot. Kényelmetlen. Kolléganőm pere során kiderült, hogy miniszter ide, országgyűlés oda, állásaink mégsem szűntek meg. Az országos felhorkanás ugyanis késleltette, majd teljesen meg is akadályozta az új rendelkezés Magyar Közlönyben való megjelenését. Amit pedig nem tesznek közzé, az nem lép érvénybe. Amikor az új igazgató ezt közölte volt beosztottaimmal, elkezdtek nyaggatni, hogy jöjjenek vissza.

Az új igazgató még mint módszertani vezető maga szorgalmazta fenti pályaművem megírását és beadását. Az elbírálásában is részt vett. Külön díjat is kaptam érte novemberben. Jövőre új műfajt is kiír majd dolgozatom nyomán a pályázatokra: Hogy érzi magát a bőrében egy szociális munkás? Szóban is kifejezte tetszését. Egyéb írásaimat is szívesen fogadta a módszertani levélben. Kedveli gondolataimat, stílusomat. Amikor a kórház előtti padon bemutatott bent fekvő édesanyjának, úgy tűnt, hogy engem is kedvel. Azt mondta rólam: Egy kedves kollégám, akivel szívesen dolgoztunk együtt, és talán egyszer még újra együtt dolgozunk majd. Amikor összefutunk az udvaron – a szomszéd házban dolgozom szerdán – összecsókol, ami férfi igazgatóm idején azért nem volt szokásban. De nem céloz rá, hogy visszavárna. Alighanem financiaális okokból. Új főnökasszonyom a hosszú betegállomány után sem tudott sokáig dolgozni, hamar elment, most már nyugdíjba.

Utóda némi magyarázkodás után megszüntette végleges státuszomat, és szerződésessé fokozott le. Azt mondta, ha kap rám pénzt, januárban újra szerződöt; ha nem, nem. Néha megcsodálta az előadás idejére kifüggesztett illusztrációimat, máskor éneklésemet fogadta tetszéssel. De azt, hogy lelkigyakorlatra, csoporttalálkozóra próbaidő alatt is szabadságot kértem, nem nézte jó szemmel. Meddig tart meg a kötelem, mikor gurul le a fejem?

Havonként átsoroltak papíron, hol családsegítő lettem, hol újra hajléktalanos, mikor mire volt szüksége az intézmény adminisztrációjának. Munkaköröm maradt, fizetésem hol csökkent, hol nőtt a pótlékok miatt. Vívódtam. Rákérdeztek? Hol? Mire? Hogy maradhatok-e? Hogy visszamehetek-e? Hogy beérem-e januártól a rokkantnyugdíjjal, és teljesen a családnak, a Bokornak, a Misszió-nak éljek, meg az írásaimat gondozzam, gyarapítsam? Na, még nem értem töprengéseim végére, egyszerre csak nagyobb pénzen visszatettek a hajléktalanhoz, és véglegesítették.

Bolondos történet? Az. Kacagj, nyájas olvasóm! Hogy néhai papánkat idézzem: Legyetek vidámak! Én vidám vagyok.

A Szerző előző számunkban megjelent, Megmorgástól megkávétatásig. Esetem P. bácsival, P. bácsi esete velem c. írásának P. bácsija időközben elhunyt. Gyászjelentésén ez az idézet állt: „Elment örökre. Alakját a homály befődte. Vissza se nézett... Mégis itt maradt valami szomorú ígézet, valami rejtett, szomorú bánat.”